

PYRYN TARINA

teksti: Päivi Nummi

Päätösjakso: Pyryn Parhaat

Pyryn tarina-niminen jatkokertomus alkoi SEKAISEMME-lehden numerossa 2/1998. Monet lukijat ovat päässeet seuraamaan Pyryn liikuttavia, hullunkurisia ja myös vakavilmaisempia tarinoita. Pyryn sihteerin nyt suunnatessa energiansa yhä enemmän opiskelu- ja työasioihin on myös aika päättää tarina ja koota Pyryn Parhaat yksiin kansiin. Toivomme Pyryn kanssa mukavia lukuhetkiä, ole hyvä! ☺

Pyryn Tarina alkoi haaveistani hankkia vehnänoutaja Joonakselle kaveri. Joonas oli pentuaikanaan niin briardipienokaisen näköinen, että useat ihmiset arvuittelivat narun päässä taapertavaa Joonasta briardiksi. Ymmärrettävästä syystä aloin ottaa selvää kyseisestä rodusta ja kun ensimmäisen kerran näin briardin kuvan, oli rotuvalinta tehty. Joonas oli 1½ vuoden ikäinen, kun eräänä synkkänä ja myrskyisenä iltana kaikki muuttui. Sain tiedon, että Helsingin Pieneläinklinikan (nyk. Yliopistollinen eläinsairaala) löytöeläinosastolla odottelee uutta kotia “ihan vaalea Joonas”. Ystäväni, joka tiedon minulle välitti, oli varsin vaikuttunut Pyryn olemuksesta seurattuaan koira jo useamman päivän ajan.

Joonas matkassani lähdimme tarkastamaan pikkuveliehdukasta. Yhteisymmärrys syntyi kahden uroksen välille niin nopeasti, ettemme ystäväni kanssa voineet muuta kuin äimistellä. Joonas paiskasi kaverille tassua ja sitten mentiin lujaa pitkin nurmikkoa. Pyry –kuten useimmat teistä tietävät– on Joonaksen kanssa hyvin samankokoinen ja –näköinen, joten ajatus hauskaista karvakaksikosta käänsi pääni briardista suklaasilmäiseen Pyryyn, joka seuraavana päivänä muutti meille.

Tarinan toisessa osassa kuvataan sitä, miksi otsikon alapuolella on käytetty tekstiä “Kertomus siitä, miten koira EI KOSKAAN pitäisi hankkia”. Heikkoluontoisuuteni korjaamiseksi on muistutettava, että toisen koiran hankinta oli Pyryn tullessa ajankohtainen asia, joskin polveni olivat melkoista makaronia Pyryn katsoessa varovaisen anovasti minuun Pieneläinklinikan pihalla syksyllä 1996. Kuten tämäkin tarina tulee meille opettamaan, ei koiran hankinta koskaan saa olla hetken huumaa ja vastuu elävästä olenosta, sen hyvinvoinnista ja onnellisesta loppuelämästä on syytä ottaa vakavasti.

En voi kuin ihaila entisen naapurini, myöhemmässä vaiheessa Pyryn (ja myös Joonaksen) sydänystävä Onnin emännän horjumatonta uskoa siihen, että Pyrystä todellakin tulisi koira. Miten niin takkuisesta, likaisesta, haisevasta ja pelkkää luuta ja nahkaa olevasta eluksesta koskaan tulisi edes koiran näköistä? Välillä mietin, mitä ihmettä olin kantanut mukanani kotiin... Ankea menneisyys oli jättänyt Pyryyn jälkensä varsinkin ulkoisesti, joskin sen kanssa tuli yllätyksiä jatkuvasti myös erilaisissa arkipäivän askareissa. Kun kurottauduin keittiössä ottamaan kaapin ylähyllyltä jotakin, Pyry kiljaisi ja pakeni pelokkaana eteisen äärimmäiseen nurkkaan niin pienelle kerälle, ettei kukaan sitä huomaisi. Koira parka, mitähän se oli kokenut aikaisemmassa menneisyydessään?

Kun koirat jäivät keskenään kotiin, oli talo hetkessä hujan hajan. Pyry teki luontevasti kaikki asiansa sisätiloihin, haukkui taukoamatta ja rikkoi kaiken, mikä eteen sattui. Päivittäinen siivoaminen oli melkoinen urakka! Myös tällaisiin yllätyksiin kannattaa siis varautua, jos lähtee aikuista koira hankkimaan. Täystuho-Pyryn olisi saanut palauttaa Pieneläinklinikalle viikon kuluessa luovutuspaperin allekirjoittamisesta, mutta sisukkaaksi tunnettuna ihmisenä en sellaista harkinnutkaan, en varsinkaan siitä syystä, että halusin estää Pyryn kiertolaisuuden jatkumon.

Pyryn ensimmäinen –ja paras- ystävä Joonas poislukien oli naapurin labbis/flatti Onni. Ikäeroa näillä veitikoilla on vain puolisen vuotta ja myös poikien leikit tietysti sen mukaisia. Kun Pyry ja Onni metsässä päästettiin temmeltämään vapaina, oli seurauksena poikkeuksetta eteenpäin vyöryvä mustavaalea koirapallo ja käsittämätön rähinä. Kolmikoiraisen lenkkeilylaumamme sisäinen arvojärjestys löytyi kuitenkin suuremmitta etsinnöittä. Joonas johti poppoota rauhallisen arvokkaalla olemuksellaan ja Onnin osa oli tyytyä hännänhuipun osaansa. Tässä vaiheessa Pyryn ikä oli vielä hämärän peitossa, mutta koirien laumakäyttäytymistä seurattuamme epäilimme, että Pyry olisi Onnia vanhempi. Epäilyimme osoittautui myöhemmin oikeaksi, tosin ikäeroa pojilla oli vain puolisen vuotta. Isoveli Joonas kilpaili näihin aikoihin varsin aktiivisesti agilityssa, joten Pyryllä oli tuuria saadessaan Onnin luota hoitopaikan niiksi päiviksi, jolloin isoveli piti agility-yleisöään jännityksessä. Onnin kanssa Pyry pääsi myös kokemaan jotain sellaista, mistä Joonakselle ei ole edes kerrottu. Onnin isäntäväki kun päätti edelliskesänä virallistaa yhteiselonsa, pyysivät he Pyryä Onnille seuralaiseksi koirahoitolan juhlien ajaksi. Kaksikon toilailuista emme onneksi ihan kaikkea kuulleet koiria pois hakiessamme, mutta kaikesta päätellen ne olivat nauttineet täysillä vierekkäisistä yksioistään, ikiomista pihoistaan ja vapaudesta vaihtaa maisemaa milloin huvitti.

Uusi tuttavuutemme Pyry pääsi pian mukaan agilitykentälle. Joonas sai toimia oppaana, kun käskytin sitä edelläni ja ohjasin Pyryä kytkettynä perässä. Pyry matki Joonasta uskomattoman tarkasti myös esteillä, kuten kotonakin. Tulin pian huomaamaan, että Pyry-ystävältäni puuttui lähes tyystin ominaisuus nimeltä harkintakyky. Pyry ei koskaan asettanut kyseenalaiseksi, mitä siltä pyysin, vaan oli aina epäröimättä valmis uusiin juttuihin. Nämä verrattoman tehokkaat agilityn tutustumiskurssit pidimme Pyrylle sellaisina epäinhimillisinä kellonaikoina, jolloin viereisen koirapuiston puoli oli tyhjä eikä ylimääräistä häiriötä ollut lähettyvillä.

Edistystä tapahtui, mutta verkkaiseen tahtiin. Seuraavana kesänä kohahdutimme yleisöä useain otteeseen epävirallisissa agilitykisoissa. Löytölapseni koulutus ei ollut kuitenkaan vielä ihan siinä vaiheessa, että vieraat koirat ja suuri yleisö olisivat olleet sille yhdentekeviä. Palasimme takaisin harjoitusvaiheeseen ja jo seuraavana kesänä oli kilpailukirjassamme tulos “erittäin hyvä” agilityn I-luokasta. Pyryn villin luonteen talttumiseen vaikutti suurelta osin mm. aktiivinen osallistumisemme tottelevaisuuskurssille. Kurssin tarkoituksena oli valmentaa ensimmäiseen tottelevaisuuskokeeseen tähtääviä ja se ajoikin asiansa loistavasti. Kisapäivän koittaessa TOKOn alokasluokasta lähti kotiinkantamisina ykköstulos ja rajaton määrä iloa ja riemua. Villikostani oli tullut yhteiskuntakelpoinen käyttäytyjä!!! TOKO kuuluu edelleen Pyryn ehdottomiin suosikkeihin, sillä siinä saa tehdä paljon erilaisia temppuja. Muistona onnistumisista tottelevaisuuskokeessa palkintokaappimme esineistöön kuuluu myös SSKS:n TOKOHUIPPU-sijoituksemme tuoma lautanen.

Olen joskus miettinyt, miksi Pyryn nimi on Pyry. Nimi ei ole minun antamani, vaan se oli koiralla entuudestaan. Herra Pyry on syntynyt huhtikuun puolivälissä, jolloin tuskin enää kovasti pyryttää, mutta silti nimi sopii sille enemmän kuin hyvin. Pyryn lempipuuha on lumeen kaivautuminen kaikissa sääolosuhteissa, kaikissa lämpötiloissa ja myös kaikista kielloista huolimatta. Pyryn nähdessä ensilumen on sen reaktio aina suurinpiirtein sama; se haukkoo ensin henkeään muutaman kerran, hyppelee sitten päättömästi sinne ja tänne, ottaa vauhtia ja jarruttaa liukuen neljällä tassulla ja loikkii sitten vuoroin etupää, vuoroin takapää ilmassa. Nenän työntäminen hangen pintaa pitkin on vakio-ohjelmanumero, joka muuttuu ratkiriemukkaaksi viimeistään sitten, kun Pyry ei kuonokinoksensa takaa enää näe mitään ja alkaa hoippua uhkaavasti. Rakkaalla lapsella ei tässä tapauksessa ole kovin montaa nimeä, mutta hulluja harrastuksia sitäkin enemmän!

Kesällä 2000 Pyry pääsi ensimmäistä kertaa mukaan agilityjoukkueeseen. Kyseessä oli epävirallinen kilpailusarja, jossa edustimme joukkuetta nimeltä Mix Pack. Yllätys oli melkoinen, kun kilpailusarjan päättyessä suurensuurta palkintopyttyä kuulutettiin noutamaan juuri meidän joukkueemme! Saimme ihailta hienoa pokaaliamme vuoden verran, kunnes seuraava kesä vei pytyn taas kiertoon. Jäimme kyseiseen kilpailusarjaan tiettävästi ensimmäisenä x-rotujoukkueena, joka on sen voittanut.

Joukkueessa Pyryn kanssa kisasivat isovelji Joonas sekä x-rotutytöt Demi (ohj. Eve Huittinen) ja Oili (ohj. Katri Liikanen).

Pyry on nähnyt myös käärmeitä, eikä mitään pikkukäärmeitä! Kaapelitehtaalla järjestettiin tammikuussa 2000 Zoo Expo-niminen eläintapahtuma, jossa SSKS:n pääkaupunkiseudun alajaos CityTiistit oli mukana. Zoo Expossa oli lähinnä eksoottisia eläimiä, käärmeitä, liskoja, myrkkyhämähäkkejä, hyytävästi kirkuvia papukaijoja ynnä muita. Tehtävämme oli esitellä SSKS:aa omalla messuosastollamme ja järjestää tilaisuudessa match show. Pyry kuunteli korvat höröllään, kun tiistien kesken soittelimme ja sovimme, kuka minäkin päivänä toisi koiransa messueläimeksi. Sunnuntaina olisi Pyryn ja Joonaksen vuoro seistä osastolla passissa ja nauttia rapsutettavan ja ihailtavan sekarotuisen virasta. Reitti ulko-ovelta messuosastollemme kulki kaikkien edellämainittujen eläinlajien ohitse. Pyryn suuret luppakorvat olivat nousta pystyyn, kun se katseli reidenpaksuisia pikku matosia terraarioissaan. Narun päässä olisi tapahtunut luultavasti jotain hyvin ennalta-arvaamatonta, jos olisin uskaltanut liikauttaa katsettani lattiasta... Pojat lunastivat paikkansa loistavasti ja osastomme muutoinkin oli varsinainen vetonaula. Pyryn tyyliä ottaa yleisönsä ei voinut kuin ihaila! Häkki, joka oli noin metrin korkuinen, ei tuntunut juurikaan pidättelevän tätä sekopäisyyden sankaria, joka ensin nosti etutassunsa häkin seinää vasten ja näytti sen jälkeen suorastaan valuvan häkin laidan yli ihailijoidensa syliin. Ensimmäistä kertaa Pyry tapasi myös kaksijalkaisen kaimansa, joka niinikään ihastui valloittavan Pyryn välittömään seurustelutapaan. Oma osastomme vastapäätä oli lampaiden aitaus. Emännällä tovereineen oli kovasti hauskaa, kun miettivät, erottaisiko Pyryä Brita-lampaasta, jos valot sammuisivat ja kaikki eläimet pääsisivät irti...

SM-kisoissa Pyry on käynyt kolmesti. Ensimmäinen kerta oli Espoossa syksyllä 1997. SM-kisoista julkaistiin mainostyylisiin pieni uutinen Helsingin Sanomissa, jossa Pyryn ensiesiintymistä kuvattiin sanoin "Pyry pyrkii Suomen komeimmaksi sekarotuiseksi". Pyrkimys jäi kuitenkin listalle "ei ihan vielä". Ensitöikseen häkkiin tottumaton herra Pyry repi pari nahkatalutinta sekä häkin suojakankaan ristikon reiästä sisään ja tuhosi kaiken kuin termiitti. Häkistä päästyään Pyry rauhoittui hiukan, mutta kehään päästyään sille ei yksinkertaisesti riittänyt tuomarin jaettu huomio. Ansaitakseen edes hiukan lisähuomiota Pyry kakkasi suurielkeisesti keskelle kehää ja nolasi emäntänsä melko perusteellisesti. Toisiin SM-kisoihin keräsimme roppakaupalla rohkeutta, tosin Helsingin kisat 2001 menivät myös Pyryltä suurimmaksi osaksi virkatehtäviä hoidellessa. Tuloksena kuitenkin 4. sija TOKOn SM-finaalissa! Kuluneen kesän SM-kisoissa Pyry nähtiin ensimmäistä kertaa näyttelyn veteraaniluokassa. Pyryä esitti vakuuttavin koirankäsittelytaitoin SSKS:n Näyttelytähti-kisan voittajiksi koiransa koulunut Satu Maunu. Veteraaniluokan viides sija tuntui Pyrystä hienolta saavutukselta, etenkin kun palkintona oli syötävää!

Uskomattomin juttu Pyryn elämän aikana on taatusti ollut se, että eräänä tammikuuisena iltana vuonna 2001 tapasimme iltakävelyllä Pyryn siskon! Ensitörmäyksen yhteydessä emme vielä ymmärtäneet, kuinka läheisiä syntymäpäivänsä iltana rusetti kaulassa lenkkeillyt Pyry ja vastaantullut siskonsa Fide toisilleen voisivat ollakaan, kunnes sitten aika kokosi palapelin palat yhteen. Monien mutkien jälkeen ilmeni, että Pyry ja Fide olivat asustaneet samassa kodissa pentuaikoinaan, josta sitten Pyry oli lähtenyt maailmaa kiertämään. Sain käsiini valokuvia Pyryn pentuajoilta, enkä tottavie ollut pysyvä housuissani niitä katsellessani! Olin ottanut Pyryn hoivaani vailla minkäänlaista uskoa siihen, että kukaan koskaan tulisi minulle kertomaan, mistä koira on tulossa ja miksi. Pyryn Tarina selvisi pala palalta, enkä olisi koskaan uskaltanut uneksiakaan rakkaan koirani taustan selviämiseksi! Viime keväänä vietimme yhteisiä 7-vuotissynttäreitä varsin liikuttuneissa tunnelmissa, niin uskomattomalta tuntui, että sisarukset ovat taas yhdessä!

Kuten tiedätte, koirien joulu ei suinkaan ole lahjaton. Ei meillä ainakaan. Kaikkien lemmikki Pyry kerää usein paketeista isoimmat ja on myös onnellisin. Muutama vuosi sitten joulun alla olimme Pyryn kanssa yhtä lailla ihmeissämme, kun äitini kävi –ilmeisesti pukin kätyrinä– ottamassa salaperäisiä mittoja pojista. Yllätys oli valtava, kun molemmat pojat saivat pukin kontista pehmeän paketin, jossa oli hieno joulumantteli kulkusineen kaikkineen!

Kuten edellisessä lehdessä pahoitteluni ohella (tämän tarinan piti ilmestyä jo juhlanumerossa) mainitsin, tänä jouluna Pyrylle oli tiedossa paketti, josta se tuskin koskaan oli uskaltanut uneksiakaan. Tai... Ehkä se olikin nähnyt paketista painajaisia... Kun aikanaan aloin haaveilla toisen koiran hankintaa, oli kriteerinäni se, että lauma lisääntyy vasta, kun Joonas on hyvin käyttäytyvä ja helposti hallittavissa myös ilman talutinta. Kolmannesta koirasta en pitkään aikaan uskaltanut edes haaveilla, mutta kuluneen kesän aikana alkoi tuntua siltä, että perheellisäys olisi paikallaan.

Sopivan koiran etsintä ei kuitenkaan ollut ihan helppo tehtävä. Aloitin tutkimalla kaikki mahdolliset paikat, joista olisi mahdollista löytää sopiva sekarotuinen. Vaikka etsintäkuulutin pientä karvapalloa ympäri Suomen, ei mitään varteenotettavaa ilmaantunut. Vaikka myös sekarotuisen kohdalla luonne on mielestäni ulkonäköä tärkeämpi tekijä, oli alusta asti selvää, että karvainen meille tulevan otuksen täytyy olla.

Onnellinen tarina Pyryn matkasta Joonaksen luo alkoi pimeänä syksyisenä iltana. Historia toistaa itseään. Eräänä syyskuuisena iltana istuessani luennolla tajusin yhtäkkiä, että olin sattumalta kuullut muutama päivä sitten tutusta, mukavasta partacollienartusta, joka oli astutettu. Tuon tiedon saadessani en ollut heti osannut yhdistää asiaa iltatähden tarpeeseemme, mutta kesken luennon asia tuntui päivänselvältä. Kiiruhdin kotiin ja lähetin koiran omistajalle sähköpostia, jossa kerroin, että karvaista kaveria meille toivotaan. Lopputulos kehää nyt tyytyväisenä Pyryn kyljessä, Pyry siis sai ikioman PIKKUVELJEN! Partispoika Konsta istuu pörrökarvaiseen laumaamme paremmin kuin hyvin ja näyttää nauttivan pennunelämästä täysin siemauksin. Joonaksen kokema alkujärkytyskin on jo onnellisesti ohitse ja talossa vallitsee (lähes) täydellinen rauha.

Pyryn Tarina päättyy tähän. Pyry keskittyy nyt ohjaamaan pikkuveljeään talon tavoille ja yrittää totuttautua määräysvaltansa lisääntymiseen. Partisvauvan kanssa tulee varmasti hauskoja sattumuksia eteen, joskin rohkenen hieman epäillä, että toista näin värikästä koiranelämää eivät ihan heti pääse historiankirjat kirjaamaan ylös.

Kirjoitus on julkaistu Sekaisemme-lehdessä vuonna 2001.